

**Jednostka
projektowa:**

PROJEKTOWANIE - NADZÓR - DORADZTWO S.C.
SŁAWOMIR FOSSA, MONIKA FOSSA
UL. PODWALE 11, 59-500 ZŁOTORYJA
TEL. 601799368, 605900218

www.grupapnd.pl - biuro@grupapnd.pl

Inwestor:

**Gmina Piława Górna
ul. Piastowska 69, 58-240 Piława Górna**

Obiekt:

**Przebudowa budynku mieszkalnego wielorodzinnego.
Zadanie inwestycyjne pn. "Rewitalizacja zabytkowego budynku
mieszkalnego zlokalizowanego przy Placu Piastów Śląskich 4
w Piławie Górnej na potrzeby mieszkalne i społeczno - kulturalne"**

Adres:

działka nr 338/37, obręb 01-Południe Piława Górna

Stadium:

Projekt prac konserwatorskich

opracował:

mgr inż. Sławomir Fossa
upr. nr 87/DOS/04

mgr inż. budownictwa
SŁAWOMIR FOSSA
uprawniony do projektowania i kierowania
robotami budowlanymi w specjalności
konstrukcyjno-budowlanej bez ograniczeń
nr ewid. 87/DOS/04; 22/DOS/07

Data opracowania: czerwiec 2016r.

II. SPIS ZAWARTOŚCI

I.	SPIS ZAWARTOŚCI	str... ² ..
II.	OPIS	str... ³ ..
III.	ZAŁĄCZNIKI	str... ¹⁷ ..
	• Karta ewidencyjna zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru zabytków	
IV.	KOPIA UPRAWNIEŃ PROJEKTANTA I PRZYNALEŻNOŚCI DO IZBY	str... ²³ ..

II. OPIS

PRAC KONSERWATORSKICH
DLA REWITALIZACJI ZABYTKOWEGO BUDYNKU MIESZKALNEGO
ZLOKALIZOWANEGO PRZY PLACU PIASTÓW ŚLĄSKICH 4 W PIŁAWIE GÓRNEJ NA POTRZEBY
MIESZKALNE I SPOŁECZNO - KULTURALNE"
DZIAŁKA NR 338/37, 338/35 OBRĘB 01-POŁUDNIE PIŁAWA GÓRNA

I. INFORMACJE WSTĘPNE

1. **Rodzaj obiektu:** Dom mieszkalny Braci Morawskich w zespole zabudowań wspólnoty ewangelickiej, obiekt nieużytkowany
2. **Lokalizacja:** Piława Górna, pl. Piastów Śląskich 4, działka nr 338/37
- 2.1 **Inwestor:** Gmina Piława Górna
ul. Piastowska 69
58-240 Piława Górna

2.2 Podstawa opracowania

- Umowa podpisana z Inwestorem;
- Wizja lokalna;
- Dokumentacja fotograficzna;
- Karta ewidencyjna zabytku nieruchomego.

2.3 Przedmiot opracowania

Przedmiotem opracowania jest dom mieszkalny Braci Morawskich w zespole zabudowań wspólnoty ewangelickiej w Piławie Górnej. Budynek znajduje się w strefie ścisłej ochrony konserwatorskiej dla historycznie ukształtowanego, wartościowego pod względem kulturowym, zabytkowego układu przestrzennego terenu dawnej osady Braci Morawskich, wraz z terenami sąsiadującymi oraz parkiem miejskim i parkiem leśnym na Parkowej Górze.

Dokumentacja zawiera opis stanu zachowania obiektu, rys historyczny, wytyczne do remontu oraz szczegółowy opis prac konserwatorskich i renowacyjnych obiektu.

2.4 Zakres opracowania

Opracowanie obejmuje projekt prac konserwatorskich.

II. HISTORIA OBIEKTU

Moese podaje, że najstarsze źródła o Piławie Górnej pochodzą z 1510r., jednak aż do połowy XVIIw. Miejscowość nie wyróżniała się, będąc niewielką katolicką gminą o dobrze rozwiniętym tkactwie. W 1725r. Posiadłość w Piławie Górnej kupił Ernst Julius von Seidlitz i od tego czasu za sprawą jego postaci, miejscowość będzie związana z ewangelickim zgromadzeniem Braci Morawskich, którego członkiem był hrabia. W pierwszych dziesięcioleciach XVIIIw. Śląsk stał się terenem tranzytowym dla uciekinierów religijnych z Czech, kierujących się ku Saksonii, w której panowała tolerancja religijna Fryderyka II Wielkiego. Za namowami Mikołaja Ludiwga von Zinzendorfa, jednego z najbardziej znanych pietystów w Europie i założyciela największej na kontynencie osady Braci Morawskich w saksońskim Herrnhut, von Seidlitz w zakupionych dobrach postanawia zorganizować refugium dla prześladowanych.

Przy czynnym udziale von Zinzendorfa w 1743 roku dochodzi do wytyczenia „na surowym korzeniu” układu przestrzennego miejscowości, która od tego momentu nosiła nazwę Gnadenfrey. Nowa kolonia miała spełniać dwa podstawowe postulaty lokalizacyjne: bliskość

względem posiadłości dobroczyńcy – von Seidlitz – oraz w stosunku do ważniejszego ciągu komunikacyjnego. Nowo wytyczony, duży, prostokątny plac ustawiono krótszym bokiem równoległe do drogi. W centralnej części założenia, jako pierwszą budowlę nowej osady, wzniesiono w 1744r. Dom modlitw, natomiast sukcesywnie wokół placu powstawały kolejne budynki, m.in. dom dla wdowców, osobne budynki dla rodzin i małżeństw oraz cmentarz. Dom Braci Morawskich powstał wzdłuż dłuższego, zachodniego boku placu, mniej więcej w połowie jego długości, zaraz koło Domu Modlitw. Zgodnie z regułami zgromadzenia, wierni gminy podzieleni byli na tzw. „chóry”, których to podział przełożono na przestrzenno – funkcjonalne zorganizowanie miejscowości Gnadenfrey – poszczególne chóry posiadały do dyspozycji kolejno wznoszone w Piławie obiekty. Dom braci przeznaczony był dla prezbiteryan, którzy zobowiązali się żyć w czystości. Jego budowę rozpoczęto w 1746r. i prawdopodobnie, co można określić na podstawie zachowanej ikonografii, został on wtedy założony na rzucie litery „L”, z budynkiem głównym na planie wydłużonego prostokąta, ustawionym wzdłuż ulicy oraz z niższą o kondygnację częścią, dobudowaną do północno – zachodniego narożnika. Z tyłu budynku mieściły się warsztaty, prawdopodobnie o nietrwałych formach. Jak podają m.in. Voss i Schueck, przy czym ten pierwszy zamieszcza plan sytuacyjny całego Gnadenfrey wraz z obrysem parteru domu braci, w 1764r. Od strony tylnej elewacji budynku głównego dobudowano równoległe do niego, analogiczne w rzucie, lecz nieco węższe skrzydło. Obiekt ten, określony przez Vossa jako Hinterhaus, mieścił prawdopodobnie stajnie i pomieszczenia do przechowywania żywności, czego dowiadujemy się z ówczesnych opisów miejscowości. Obiekt ten łączył się z wyżej wymienioną dobudówką i obie te części uzyskały o jedną kondygnację więcej, niż najstarszy budynek frontowy. W ten sposób całe założenie uzyskało rzut litery „U”. Według przekazów ikonograficznych, podczas wielkiego pożaru Gnadenfrey w 1792r. budynek stracił zadachnienie i został odbudowany w 1795r. Ponownej przebudowie całe założenie poddano w 1884r., kiedy stało się ono domem dla chłopców uczęszczających do ośrodka szkolno – wychowawczego, powstałego w miejscowości (Knabenanstalt). Zdjęcie lotnicze Gnadenfrey z lat 20 XX w. Ukazuje całe założenie domu braci jako spójne architektonicznie, składające się z trzech skrzydeł (północne i zachodnie wyższe), z których każde przekryto stromym dachem dwuspadowym o ściętych naczółkach i doświetleniach w formie lukarn. W 1803 roku Gnadenfrey wykupiono z rąk Seidlitzów, by po kilku zmianach właścicieli w 1826r. Miejscowość stała się własnością von Zeschwitzów. Brak informacji dotyczących prowadzonych przy budynku prac konserwatorskich, jednak na podstawie stanu jego zachowania można stwierdzić, że zabezpieczono dach i kominy, dodając blaszane opierzenia. Budynek był remontowany w XIX wieku i pierwszych latach XX w. W 2005r. budynek został opuszczony i jest nieużytkowany. Od dnia 14.03.2014r. budynek figuruje w rejestrze zabytków województwa dolnośląskiego pod numerem A/5905.

III. OPIS STANU ZACHOWANIA OBIEKTU

Budynek zachowany w stanie złym. Mury zewnętrzne z licznymi ubytkami zarówno w tynku, jak i struktury muru, zaprawa w wielu miejscach wypłukana na skutek długotrwałego braku izolacji zewnętrznej, brak jednak widocznych, trwałych zawilgoceń muru. Pierwotna artykulacja elewacji niezachowana. Ubytki w strukturze podokienników i gzymsów. Brak stolarki okiennej, otwory okienne w piwnicy i parterze i drzwi od podwórka zamurowane pustakami, pozostałe otwory okienne zabite płytami OSB. Istniejące drzwi w stanie złym obite blachą. Wnętrza zdewastowane zaśmiecone, zawilgocone. Klatka schodowa drewniana w wyniku nieszczelności dachu nad klatką przegniła.

Ściany zewnętrzne

Ściany obwodowe murowane z kamienia łamanego uzupełnionego cegłą, z wypełnieniem z zaprawy wapiennej. Udział cegły w murze wzrasta wraz ze wzrostem kondygnacji.

Tynkowane grubą warstwą zaprawy narzutowej, pierwotnie wykończonych gładkim tynkiem wapiennym barwionym w masie (widocznym w miejscach ubytków tynków najnowszych), przykryte wtórnie założonym tynkiem wapiennym o dość grubym kruszywie. Obramienia okien oraz podokienniki, obramienie otworu wejściowego w elewacji frontowej oraz gzymsy okapowe z cegły, tynkowane.

Budynek posiada bardzo wysoki cokół tynkowany (za wyjątkiem elewacji zachodniej) przeprutym okami piwnicy, które częściowo ukazują się wraz ze spadkiem terenu ku północy. Wszystkie elewacje tynkowane z elementami malowanymi, zamknięte wąskim gzymsem z profilowanych cegieł, tynkowanym.

Elewacja wschodnia (Fasada)

Fot. 1 Elewacja wschodnia

Elewacja niesymetryczna dwukondygnacyjna z poddaszem użytkowym, 15 – osiowa. Otwór wejściowy usytuowany niesymetrycznie, na piątej osi od północy, zamknięty łukiem odcinkowym z kluczem, z portalem w formie profilowanej, płaskiej opaski. Ponad łukiem otworu malowany trójkątny fronton nałożony na kształt wydłużonego czworoboku. Otwory okienne na obu kondygnacjach prostokątne z wysuniętymi podokiennikami, na piętrze zakończonymi delikatnym profilowaniem. Otwory okienne w lukarnach na poddaszu prostokątne bez podokiennika i bez profilowania. Otwory okienne kondygnacji piwnicy i

parteru zamurowane, na pozostałych kondygnacja zabite płytą OSB. Pierwotnie okna obramione prostymi opaskami ciągnionymi w tynku, w kondygnacji piwnicy prawdopodobnie z kluczem i uszakami, których pozostałości widoczne w tynku.

Elewacja zachodnia

Fot. 2 Elewacja zachodnia

Elewacja niesymetryczna, dwukondygnacyjna z poddaszem użytkowym, 10 – osiowa o różnym rozmieszczeniu otworów na każdej z kondygnacji. Otwory okienne na obu kondygnacjach prostokątne, zamknięte prosto z wysuniętymi podokiennikami, na piętrze zakończonymi delikatnym profilowaniem. Na wysokości I piętra z zachowanym ślemieniem stolarki analogicznym, jak w otworach pozostałych elewacji. Otwory okienne w lukarnach na poddaszu prostokątne bez podokiennika i bez profilowania.

W północnej części elewacji poza 10 osią parteru, pomiędzy murami zewnętrznymi dawnego budynku przebudowano 3 kondygnację zakończono ją dachem płaskim ścianę otynkowano.

Elewacja północna

Fot. 3 Elewacja północna

Elewacja północna niesymetryczna, dwukondygnacyjna z dwukondygnacyjnym poddaszem, pięcioosiowa, poddasze trójosiowe, zamknięta szczytem trapezowym. Otwory okienne prostokątne, podokienniki wysunięte, na piętrze i poddaszu z dolnym profilowaniem. Okna strychu okrągłe, usytuowane wzdłużnie. Gzyms międzykondygnacyjny jako przedłużenie gzymsu okapowego elewacji frontowej i tylnej budynku, wysunięty na szerokość ok. 1/3 osi od obu krawędzi elewacji, dalej urwany. Elewacja zamknięta gzymsem okapowym

Elewacja południowa

Fot. 4 Elewacja południowa

Elewacja południowa symetryczna pięcioosiowa dwukondygnacyjna z poddaszem użytkowym i strychem, zamknięta tak jak elewacja północna. Otwory okienne prostokątne, usytuowane symetrycznie. Gzymsy identyczne jak w elewacji północnej.

Detale architektoniczne

Oryginalne detale architektoniczne ciągnięte w tynku. Portal wejściowy wykonany w tynku, malowany. Gzyms wieńczący ceglany, tynkowany. Podokienniki na piętrze zakończone delikatnym profilowaniem. Portal wejściowy zachowany, profilowania podokienników w znacznym stopniu uszkodzone. Gzyms wieńczący ceglany z ubytkami cegieł i tynku.

Stropy

Stropy nad piwnicą, oraz w parterze w części północno-zachodniej – sklepienia łukowe ceglane. Sklepienia nad piwnicą silnie zawilgocone, ze znacznymi ubytkami cegieł i zaprawy. Stan techniczny „nieodpowiedni”, lokalnie „zły”, głównie w miejscach przebieg instalacji. Sklepienia nad parterem w stanie „średnim”. Pozostałe stropy kondygnacji nadziemnych drewniane belkowe ze ślepym pułapem w stanie „nieodpowiednim”.

Fot. 5 Strop nad piwnicą

Fot. 6 Strop nad parterem

Dach

Korpus główny przekryty dachem dwuspadowym stromym z naczółkami i lukarnami na niższej kondygnacji oraz okienkami typu wole oko na wyższej kondygnacji poddasza, kryty dachówką ceramiczną w koronkę, o konstrukcji drewnianej dwupoziomowej krokwiowo – jętkowo – płatwiowej, prawdopodobnie kilkukrotnie przebudowanej. Dolne jętki są jednocześnie belkami stropu nad dolną kondygnacją poddasza. Większość krokwi sztukowana z dwóch lub trzech części, łączonych na śruby. Połączenia krokwi z jętkami tradycyjne ciesielskie, część wzmacniana klamrami ciesielskimi. Niektóre elementy drewniane powierzchniowo porażone przez szkodniki drewna. Krycie dachówką ceramiczną różnych gatunków i odcieni posiada szereg nieszczelności. Stan techniczny „nieodpowiedni”. Zachowany fragment skrzydła północnego przekryty dachem płaskim drewnianym krytym papą, bez dostępu do oceny stanu technicznego.

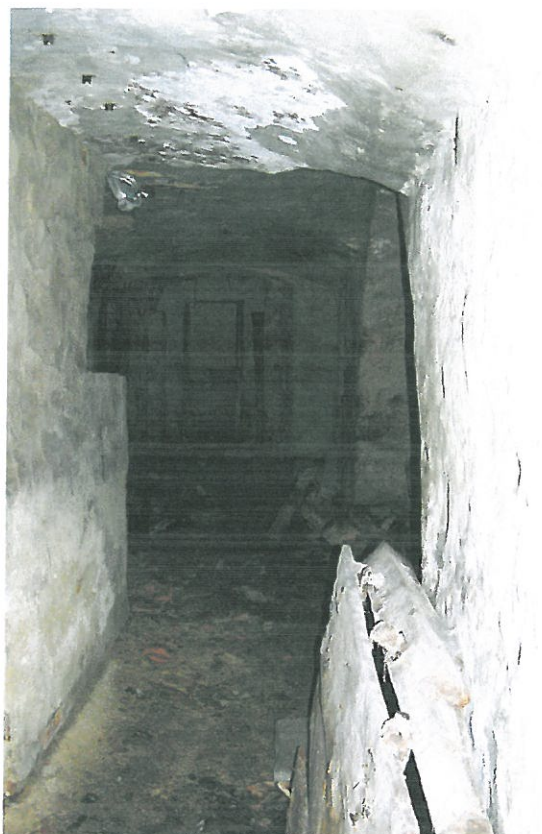
Fot. 7 Konstrukcja dachu, kominy

Fot. 8 Konstrukcja dachu

Posadzki, podłogi

W piwnicach posadzki kamienne, ceglane i gruzowe, silnie zawilgocone i zdewastowane. Na parterze drewniane deskowe na legarach, okryte płytami pilśniowymi, wykładzinami PCV i płytkami ceramicznymi, silnie zdewastowane. Na wyższych kondygnacjach podłogi drewniane deskowe, pokryte płytami pilśniowymi, wykładzinami PCV i płytkami ceramicznymi, silnie zdewastowane. Stan techniczny wszystkich posadzek „zły” w całości nadają się do wymiany.

Fot. 9 Podłoga w piwnicy

Fot. 10 Podłoga na piętrze

Schody wewnętrzne

W części piwnicznej ceglane ze stopnicami kamiennymi, w części nadziemnej drewniane dwubiegowe, z brakującymi poręczami. Obecny stan techniczny schodów w piwnicy „nieodpowiedni”, schodów drewnianych „zły” w całości do wymiany.

Fot. 12 Drewniane schody kondygnacji nadziemnych

Fot. 13 Kamienne schody piwnicy

Tynki wewnętrzne

Tynki wapienne i cementowo – wapienne, silnie zdewastowane przez próby usunięcia instalacji wewnętrznych i niedbałe przebudowy. Stan techniczny „zły”. W całości do wymiany.

Tynki zewnętrzne

Tynki wapienne, cementowo – wapienne i lokalnie (w strefach przyziemia) cementowe, w dolnych fragmentach silnie zawilgocone i zasolone, z dużymi ubytkami. Stan techniczny „zły”. W całości do wymiany.

Stolarka okienna i drzwiowa

Stolarka okienna drewniana skrzynkowa, stolarka drzwiowa drewniana płytowa i płycinowa. Otwory okienne pozbawione skrzydeł okiennych, prowizorycznie zabezpieczone płytami OSB (piętro i poddasze), w parterze zamurowane bloczkami gazobetonowymi. Główne drzwi wejściowe obite blachą, zabezpieczone kratą. Stolarka okienna i drzwiowa zewnętrzna i wewnętrzna w stanie „złym”, w całości do demontażu.

Fot. 14 Stolarka okienna

Instalacje

Budynek wyposażony jest w pozostałości instalacji wewnętrznych: elektrycznej, wodociągowej, kanalizacyjnej, piece kaflowe. Instalacje nie nadają się do wykorzystania.

IV. ZALECENIA KONSERWATORSKIE

Budynek ze względu na zły stan zachowania wymaga natychmiastowych prac remontowych i konserwatorskich, nadzorowanych przez specjalistę o odpowiednim przygotowaniu. Należy zachować bryłę budynku i doprowadzić do podniesienia jej walorów estetycznych i architektonicznych poprzez całkowite rozebranie północnej dobudówki, bądź też likwidację jej najnowszej części, z pozostawieniem jedynie historycznych ścian z kamienia łamanego jako reliktywów dokumentujących istnienie północnego skrzydła obiektu. Pilnie należy uzupełnić braki w strukturze muru i ubytki w tynku. Należy doprowadzić do scalenia estetycznego elewacji obiektu poprzez rozbiórkę zamurowań otworów okiennych i odtworzenia dawnych otworów drzwiowych, odtworzenia oryginalnej artykulacji elewacji oraz pierwotnej kolorystyki. Wnętrze budynku również wymaga natychmiastowego remontu.

V. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKI

• Ławy oraz ściany fundamentowe/piwniczne

Ławy i ściany fundamentowe oraz ściany nośne piwniczne ze względu na ich duże zawilgocenie należy osuszyć, wykonać na poziomie gruntu iniekcję krystaliczną, oraz od zewnątrz izolację przeciwwodną.

• Tynki wewnętrzne kondygnacji piwnicznej

Ściany działowe w piwnicy ze względu na brak izolacji poziomej i duże zawilgocenie i zagrzybienie należy rozebrać. Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły, usunąć spoiny na głębokość min. 2cm, podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi, rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole poprzez naniesienie roztworu chemicznego do wiązania soli w

związki trudno rozpuszczalne, ściany osuszyć naturalnie poprzez wentylację pomieszczeń piwnicznych i za pomocą osuszaczy (kondensacyjnych lub mikrofalowych).

Usunąć zniszczone oryginalne cegły oraz wtórne przemurowania odbiegające kształtem i kolorem od cegieł oryginalnych. Przeprowadzić prace odgrzybieniu, nawilżyć ściany i sklepienia preparatem grzybobójczym. Uzupełnić ubytki w murach. Jeżeli wielkość ubytków w cegle przekracza 1/2 jej wymiaru, należy ją wymienić. Do uzupełniania stosować cegłę identyczną pod względem wymiarów, wyglądu powierzchni oraz kształtu z cegłami uzupełnianego wątku.

Niewielkie punktowe ubytki w ceglach uzupełniać zaprawą do ubytków w cegle. Spoinowanie naprawionych murów oraz sklepień za pomocą tynku renowacyjnego, podkładowego. Tym samym tynkiem należy wykonać obrzutkę ścian i sklepień piwnicy.

W przypadku uszkodzeń elementów kamiennych, należy dokonać wymiany fragmentów przez wstawienie gotowych odlewów ze specjalnej masy mineralnej, oraz uzupełnienie ubytków mineralną zaprawą naprawczą.

- **Ściany parteru**

Ściany nośne parteru ze względu na ich duże zawilgocenie należy osuszyć, oraz wykonać nowe wyprawy tynkarskie renowacyjne.

- **Tynki zewnętrzne, roboty sztukatorskie kondygnacji parteru**

Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły. Usunąć spoiny na głębokość min. 2 cm. Istniejące elementy sztukatorskie zinwentaryzować i oczyścić ze starej farby. Elementy kruszące się i odpadające od podłoża usunąć uprzednio wykonując formy do odlewów. Podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi. Rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole. Uzupełnić ubytki w murze, wyrównać nierówności ścian z użyciem zaprawy tynkarskiej podkładowej.

Elementy kamieniarki oczyścić z istniejącej farby, uzupełnić ubytki masami do renowacji kamienia. Obrzucić ścianę gotową zaprawą renowacyjną, zapewniającą przyczepność tynku renowacyjnego do podłoża. Wykonać warstwę tynku podkładowego, magazynującego sole min 10 mm grubości. Wykonać warstwę tynku nawierzchniowego, droбноziarnistego min 10 mm grubości. Powierzchnie „płaskie” zaszpachlować droбноziarnistą zaprawą filcowaną. Zagruntować rozcieńczając wodą do 20 % silikonową, pomalować ścianę farbą silikonową, otwartą dyfuzyjnie.

Prace sztukatorskie:

- ✓ istniejące, oczyszczone elementy sztukatorskie zaimpregnować impregnatem silikonowym,
- ✓ wykonać odlewy w masie sztukatorskiej detali elewacji,
- ✓ uzupełnić istniejące ubytki w pozostawionych elementach sztukatorskich zaprawą sztukatorską,
- ✓ zamontować nowe oraz odzyskane elementy sztukatorskie.

- **Tynki wewnętrzne ścian nośnych parteru**

Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły, usunąć spoiny na głębokość min. 2 cm, podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Nie należy stosować dużych ilości wody, zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi. Rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole poprzez naniesienie roztworu chemicznego do wiązania soli w związki trudno rozpuszczalne. Ściany osuszyć naturalnie poprzez wentylację pomieszczeń i za pomocą osuszaczy (kondensacyjnych lub mikrofalowych).

Obrzucić ścianę na 50 % powierzchni gotową zaprawą renowacyjną odporną na wysolenia, wykonać warstwę tynku podkładowego magazynującego sole, podkładowego min 10 mm grubości, wykonać warstwę tynku nawierzchniowego, magazynującego sole, drobnoziarnistego min 10 mm grubości. Zagruntować rozcieńczając wodą do 20 % silikonową, pomalować ścianę farbą silikonową, otwartą dyfuzyjnie.

- **Ściany działowe parteru**

Istniejące ściany działowe przeznaczone do rozbiórki należy rozebrać metodą ręczną, a gruz usunąć z terenu budowy.

- **Ściany kondygnacji piętra i poddasza**

Tynki zewnętrzne, roboty sztukatorskie

Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły, usunąć spoiny na głębokość min. 2 cm z zachowaniem świadków tynków barokowych i ich konserwacją. Istniejące elementy sztukatorskie zinwentaryzować i oczyścić ze starej farby, Elementy kruszące się i odpadające od podłoża usunąć uprzednio wykonując formy do odlewów. Podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Nie należy stosować dużych ilości wody, zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi. Rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole. Uzupełnić ubytki w murze, wyrównać nierówności ścian z użyciem zaprawy tynkarskiej podkładowej. Elementy kamieniarki oczyścić z istniejącej farby, uzupełnić ubytki masami do renowacji kamienia. Istniejące, oczyszczone elementy sztukatorskie zaimpregnować impregnatem silikonowym. Wykonać odlewy w masie sztukatorskiej detali elewacji. Uzupełnić istniejące ubytki w pozostawionych elementach sztukatorskich zaprawą sztukatorską. Zamontować nowe oraz odzyskane elementy sztukatorskie.

Wykonać warstwę tynku wapiennego zewnętrznego, wysokohydraulicznego. Powierzchnie „płaskie” zaszpachlować drobnoziarnistą zaprawą filcowaną, wysokohydrauliczną. Gzymsy i listwy otynkować odtwarzając profil przy użyciu wzornika do obciągania gzymsów (wykrój osadzony na saniach i prowadnicach), zagruntować rozcieńczając wodą do 20 % silikonową. Pomalować ścianę farbą silikonową, otwartą dyfuzyjnie.

Tynki wewnętrzne na ścianach nośnych

Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły, usunąć spoiny na głębokość min. 2 cm. Podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Nie należy stosować dużych ilości wody, zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi. Ewentualnie rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole poprzez naniesienie roztworu chemicznego do wiązania soli w związku trudno rozpuszczalne. Obrzucić ścianę na 50 % powierzchni gotową zaprawą renowacyjną odporną na wysolenia. Wykonać warstwę tynku podkładowego magazynującego sole, podkładowego min 10 mm grubości. Wykonać warstwę tynku nawierzchniowego, magazynującego sole, drobnoziarnistego min 10 mm grubości, zagruntować rozcieńczając wodą do 20 % silikonową i pomalować ścianę farbą silikonową, otwartą dyfuzyjnie.

Ściany działowe

Istniejące ściany działowe przeznaczone do rozbiórki należy rozebrać metodą ręczną, a gruz usunąć z terenu budowy.

- **Sklepienia nad piwnicami i w parterze**

Istniejące sklepienia ceglane należy wzmocnić poprzez uzupełnienia ubytków cegłą i zaprawami, w obszarach najbardziej zniszczonych przemurować. Jeżeli wielkość ubytków w

cegły przekracza 1/2 jej wymiaru, należy ją wymienić niż odbudować za pomocą zapraw naprawczych. Do uzupełniania stosować cegłę identyczną pod względem wymiarów, wyglądu powierzchni oraz kształtu z ceglami uzupełnianego wątku. Niewielkie punktowe ubytki w ceglach uzupełniać zaprawą do ubytków w cegle. Spoinowanie naprawionych sklepień za pomocą tynku renowacyjnego, podkładowego.

Istniejące tynki wapienne z uwagi na zły stan techniczny skuć do cegły, usunąć spoiny na głębokość min. 2cm, podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi, rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole poprzez naniesienie roztworu chemicznego do wiązania soli w związki trudno rozpuszczalne.

Przeprowadzić prace odgrzybieniu, nawilżyć sklepienia preparatem grzybobójczym.

- **Strop nad parterem, piętrem i poddaszem**

Istniejące w części północno-zachodniej sklepienia ceglane należy wzmocnić poprzez uzupełnianie ubytków. Istniejące stropy drewniane zawilgocone, belki i poszycie z desek przegniłe, po dokonaniu badań i stwierdzeniu ich nieistotnej wartości zabytkowej należy wymienić na nowe lekkie gęstożebrowe.

- **Posadzki kondygnacji piwnicy**

Z uwagi na wysokie zawilgocenie kondygnacji piwnicznej projektuje się skucie istniejących ceglanych i kamiennych podłóg i posadzek do poziomu podsypki i wykonanie nowych z uwzględnieniem izolacji przeciwwilgociowej.

- **Schody wewnętrzne**

- Schody kondygnacji piwnicznej**

Istniejące schody kondygnacji piwnicznej, ceglane ze stopnicami kamiennymi.

Uszkodzenia elementów kamiennych - należy dokonać wymiany fragmentów przez wstawienie gotowych odlewów ze specjalnej masy mineralnej, oraz uzupełnienie ubytków mineralną zaprawą naprawczą.

Kamienne stopnice należy oczyścić, wykonać nowe połączenia elementów kamiennych i zabezpieczyć przed erozją i glonami preparatami do kamienia naturalnego.

Z cegieł w schodach usunąć spoiny na głębokość min. 2cm, podłoże oczyścić z pyłu i resztek starej zaprawy. Zaleca się stosowanie metody strumieniowania mgławicowego lub w przypadku mniejszych powierzchni należy przecierać ściany szczotkami drucianymi, rozpoznać i zneutralizować szkodliwe sole poprzez naniesienie roztworu chemicznego do wiązania soli w związki trudno rozpuszczalne. Niewielkie punktowe ubytki w ceglach uzupełniać zaprawą do ubytków w cegle. Spoinowanie naprawionych elementów ceglanych schodów za pomocą tynku renowacyjnego, podkładowego.

- Schody kondygnacji nadziemnych**

Istniejące schody drewniane kondygnacji nadziemnych z uwagi na ich bardzo zły stan techniczny oraz wymagania p.poż. ulegną rozbiórce.

- **Kominy**

Istniejące kominy z uwagi na bardzo zły stan techniczny oraz ich budowę nie nadają się do wykorzystania. Do poziomu stropu nad piętrem ulegną rozbiórce.

- **Konstrukcja, pokrycie dachu**

Istniejąca więźba dachowa zawilgocona, gniazda przegniłe, w bardzo złym stanie, w całości do rozbiórki. Pokrycie dachu w całości do rozbiórki. Projektuje się nową więźbę dachową, zachowując istniejącą bryłę dachu, oraz pokrycie dachówką jak pierwotna tj. ceramiczną karpówką.

- **Stolarka okienna i drzwiowa zewnętrzna**

Stolarka drzwiowa i okienna – brak. Pozostałości stolarki okiennej nie nadają się do odtworzenia i zachowania.

- **Schody zewnętrzne**

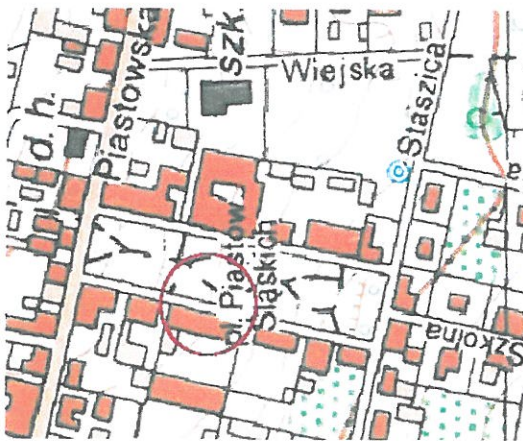
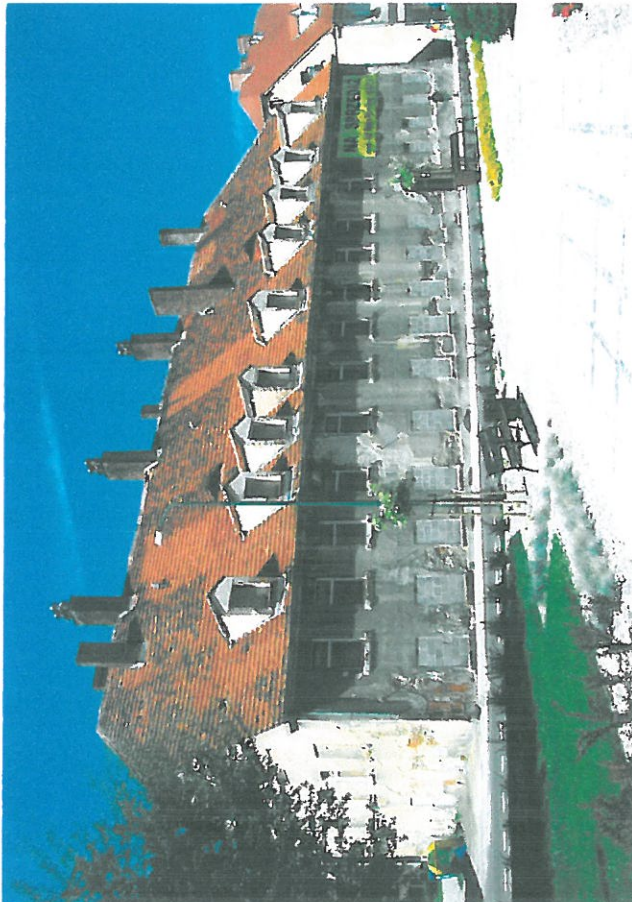
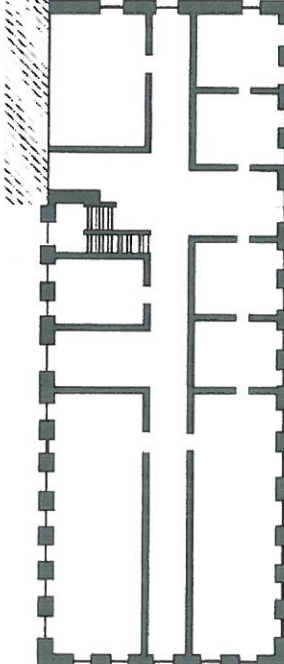
Istniejący stopień kamienny w drzwiach zewnętrznych należy oczyścić, wykonać nowe połączenia elementów kamiennych i zabezpieczyć przed erozją i glonami preparatami do kamienia naturalnego.

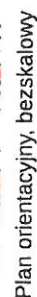
- **Warunki pracy**

Temperatura podłoża i otoczenia w czasie prac i przez następne 24 godziny powinna mieścić się w przedziale 5 – 25 stopni C. Chronić podłoże przed zamoczeniem, silnym nasłonecznieniem i zabrudzeniem.

UWAGI

- Tynki renowacyjne wg instrukcji WTA nr 2-9-04, oraz zgodnie z normą PN-EN 998-1:2004 „Wymagania dotyczące zapraw do murów”.
- Tynki renowacyjne tak jak tynki zwykłe ze względu na miejsce stosowania, rodzaj podłoża, rodzaj zapraw, liczbę warstw i technikę wykonania powinny odpowiadać normie PN-70/B-10100 p. 3 „Roboty tynkowe. Tynki zwykłe. Wymagania i badania przy odbiorze”.
- Przy wykonywaniu tynków renowacyjnych należy przestrzegać zasad podanych w normie PN-70/B-10100 p. 3.1.1.
- Materiały użyte do wykonywania prac renowacyjnych muszą być w jednym systemie wybranego producenta.
- Przed pomalowaniem elewacji wykonać próbki kolorów farby na powierzchni min 1,0mx1,0m. Próbki uzgodnić z osobą pełniącą nadzór archeologiczny.

<h1>KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIERUCHOMEGO</h1> <h2>WPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW</h2>		<p>3. Miejscowość</p> <p>PIŁAWA GÓRNA</p>	
<p>1. Nazwa</p> <p>DOM MIESZKALNY BRACI MORAWSKICH w zespole zabudowań wspólnoty ewangelickiej; obiekt nieużytkowany</p>	<p>2. Czas powstania</p> <p>1746; dobudowa 1764, przebudowa 1884</p>	<p>4. Adres</p> <p>pl. Piastów Śląskich 4, 58-240 Piława Górna nr ewidencyjny działki 338/33 nr księgi wieczystej 19197</p>	
<p>11. Materiały graficzne</p> <div> <p>Plan orientacyjny, bezskalowy</p> </div> <div> <p>Widok elewacji frontowej (wschodniej)</p> </div> <div> </div>		<p>5. Przynależność administracyjna</p> <p>województwo dolnośląskie</p> <p>powiat dzierzoniowski</p> <p>gmina Piława</p> <p>6. Współrzędne geograficzne</p> <p>N: 50°40'54.66" E: 16°44'43.36"</p> <p>7. Poprzednie nazwy miejscowości</p> <p>przed 1945 r.: Ober Peilau od. ok. 1740 r.: także Gnadenfrey, Gnadenfrei</p> <p>8. Właściciel i jego adres</p> <p>Urząd Miasta i Gminy Piława Al. Wyzwolenia 158 08-440 Piława</p> <p>9. Użytkownik i jego adres</p> <p>Urząd Miasta i Gminy Piława Al. Wyzwolenia 158 08-440 Piława</p> <p>10. Formy ochrony</p> <p>budynek ujęty w wykazie zabytków nieruchomych; budynek zlokalizowany w strefie „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej w mpzp (Uchwała Nr 229/XLV/2010 Rady Miejskiej w Piławie z dn. 25.08.2010 r.)</p>	

ZAŁĄCZNIK DO KARTY EWIDENCYJNEJ

Nr 1

1. Miejscowość		Pilawa Górna		5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres		6. Zawartość załącznika	
2. Gmina		Pilawa		pl. Piastów Śląskich 4, 58-240 Pilawa Górna		<p>Otworki okienne. Otworki okienne piwnicy prostokątne, zamknięte łukiem odcinkowym, zamurowane; stolarka okienna niezachowana. Otworki okienne parteru, pierwszego, drugiego piętra (widoczne w ścianach szczytowych) oraz poddasza (widoczne w południowej ścianie szczytowej) prostokątne, zamknięte prosto.</p> <p>Stolarka okien parteru niezachowana. W otworkach okiennych I piętra elewacji wschodniej, I p. elewacji zachodniej poza skrajną północną osią przy dobudówce, II p. dobudówki dostawionej do elewacji zachodniej, w otworkach elewacji południowej poza drugą osią poddasza, trzech skrajnych zachodnich otworkach I p. oraz II p. elewacji północnej - zachowane ślimiona w 2/3 wysokości otworków, wydzielające nadświetlenia w kształcie prostokątów usytuowanych horyzontalnie. W otworku poddasza w skrajnej zachodniej osi elewacji południowej zachowane analogicznie do opisanego ślimię oraz słupek, dzielący symetrycznie dolną część okna na dwie kwatery.</p> <p>Elewacje.</p> <p>Budowla posadowiona jest na dość wysokim, tynkowanym cokole (za wyjątkiem elewacji zachodniej), przepartym oknami piwnicy, które częściowo ukazują się wraz ze spadkiem terenu ku północy. Wszystkie elewacje tynkowane, z elementami malowanymi, zamknięte wąskim gzymsiem z profilowanych cegieł, tynkowanym.</p> <p>Elewacja wschodnia (fasada). Elewacja niesymetryczna, dwukondygnacyjna, 15-osiowa. Otwór wejściowy usytuowany niesymetrycznie, na piętej osi od północy, zamknięty łukiem odcinkowym z kluczem, z portalem w formie profilowanej, płaskiej opaski. Ponad łukiem otworu malowany trójkątny fronton nałożony na kształt wydłużonego czworoboku.</p> <p>Otworki okienne na obu kondygnacjach prostokątne, z wysuniętymi podokiennikami, zakończonymi delikatnym profilowaniem. Wszystkie otworki okienne parteru wtórnie zamurowane.</p> <p>Pierwotnie okna obramione prostymi opaskami ciągniętymi w tynku, w kondygnacji piwnicy prawdopodobnie z kluczem i uszakami, których pozostałości widoczne w tynku. Czytelne resztki gzymsów międzykondygnacyjnych oraz prawdopodobnie pilastrów, które wraz z cokołem ciągnięte w tynku.</p> <p>Elewacja zachodnia. Niesymetryczna, dwukondygnacyjna, 10-osiowa, o różnym rozmieszczeniu otworków na każdej z kondygnacji. Otworki okienne prostokątne, zamknięte prosto, na pierwszej kondygnacji z wysuniętymi podokiennikami. Otworki okienne prostokątne, zamknięte prosto, na wysokości II p. z zachowanym ślimieniem stolarki,</p>	
3. Powiat		dzierzoniowski					
4. Województwo		dolnośląskie					

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

[Historia - c. d.] można stwierdzić, że zabezpieczono dach i kominy, dodając blaszane opierzenia.

analogicznym, jak w otworach pozostałych elewacji. Do południowej części elewacji poza 10 osi parteru, pomiędzy murami zewnętrznymi dawnego budynku, dostawiona współczesna dobudówka o wysokości 3 kondygnacji.

Elewacja północna. Niesymetryczna, dwukondygnacyjna, z dwukondygnacyjnym poddaszem; pięciosaowa, poddasze trójosiowe; zamknięta szczytem trapezowym. Otwory okienne prostokątne, podokienniki wysunięte, w 1 p. i pierwszej kondygnacji poddasza z dolnym profilowaniem. Okna 2 kondygnacji poddasza eliptyczne, usytuowane wzdłużnie. Gzyms międzykondygnacyjny jako przedłużenie gzymsu okapowego elewacji frontowej i tylnej budynku, wysunięty na szerokość ok. 1/3 osi od obu krawędzi elewacji, dalej urwany; elewacja zamknięta gzymsiem okapowym.

Elewacja południowa. Symetryczna, pięciosaowa, dwukondygnacyjna, z poddaszem o wysokości półtorej kondygnacji, zamknięta tak jak elewacja północna. Otwory okienne prostokątne, usytuowane symetrycznie. Gzymsy identyczne jak w elewacji północnej.

Rzut.

Budynek na rzucie wydłużonego prostokąta. Wnętrze w układzie 3-traktowym, korytarzowym. Wejście główne do budynku we wschodniej elewacji, umieszczone niesymetrycznie na piętej osi od północy. Do północno-zachodniego narożnika, jako pozostałość łącznika pomiędzy budynkiem frontowym a tylnym, dostawione dwie ściany oryginalnego budynku, współcześnie przekryte dachem płaskim nieco poniżej górnych krawędzi i zamurowane od frontu, z dobudowanymi parterowymi pomieszczeniami.

Bryła.

Bryła założona na rzucie wydłużonego prostokąta; 4-kondygnacyjna, podpiwniczona, z poddaszem, przekryta dachem dwuspadowym naczółkowym.

Wnętrze.

Wnętrze budynku dostępne przez otwór wejściowy umieszczony w elewacji wschodniej, w 5 osi od południa; wejście prowadzi do holu, skomunikowanego z wewnętrznym korytarzem w środkowym trakcie, z którego dostępne poszczególne pomieszczenia budynku. Nieco na południe od osi holu umieszczona klatka schodowa prowadząca na piętro; schody dwubiegowe, powrotne, ze spocznikiem. Wnętrze piętra analogiczne jak parteru.

Instalacje.

Elektryczna, gazowa, wodno-kanalizacyjna.

Wyposażenie.

Wyposażenie budynku nie zachowane.

Moese podaje, że najstarsze źródła o Pilawie Górnej pochodzą z 1510 r., jednak aż do połowy XVIII w. miejscowość nie wyróżniała się, będąc niewielką katolicką gminą o nieźle rozwiniętym tkactwie. W 1725 r. posiadłość w Pilawie Górnej kupuje Ernst Julius von Seidlitz i od tego czasu, za sprawą jego postaci, miejscowość ta będzie związana z ewangelickim zgromadzeniem Braci Morawskich, którego członkiem był hrabia. W pierwszych dziesięcioleciach XVIII w. Śląsk stał się terenem tranzytowym dla uciekinierów religijnych z Czech, kierujących się ku Saksonii, w której panowała tolerancja religijna Fryderyka II Wielkiego. Za namowami Mikołaja Ludwiga von Zinzendorfa, jednego z najbardziej znanych pietystów w Europie i założyciela największej na kontynencie osady Braci Morawskich w saksońskim Herrnhut, von Seidlitz w zakupionych dobrach postanawia zorganizować refugium dla przesiedlowanych.

Przy czynnym udziale von Zinzendorfa, w 1743 roku dochodzi do wytyczenia „na surowym korzeniu” układu przestrzennego miejscowości, która od tego momentu nosiła nazwę Gnadenfrey. Nowa kolonia miała spełniać dwa podstawowe postulaty lokalizacyjne: bliskości względem posiadłości dobroczyńcy – von Seidlitz – oraz w stosunku do ważniejszego ciągu komunikacyjnego. Nowo wytyczony, duży, prostokątny plac ustawiono krótszym bokiem równoległe do drogi. W centralnej części założenia, jako pierwszą budowlę nowej osady, wzniesiono w 1744 r. dom modlitw, natomiast sukcesywnie wokół placu powstawały kolejne budynki, m. in. dom dla wdowców, osobne budynki dla rodzin i małżeństw oraz cmentarz.

Dom Braci Morawskich powstał wzdłuż dłuższego, zachodniego boku placu, mniej więcej w połowie jego długości, zaraz koło Domu Modlitw. Zgodnie z regułami zgromadzenia, wierni gminy podzieleni byli na tzw. „chóry”, który to podział przełożono na przestrzenno-funkcjonalne zorganizowanie miejscowości Gnadenfrey – poszczególne chóry posiadały do dyspozycji kolejno wznieszone w Pilawie obiekty. Dom braci [c. d. zał. Nr 1]

Sytuacja.

Dom braci morawskich zlokalizowany jest przy głównym placu Pilawy, założonym na stoku Wzgórza Parkowego, na terenie opadającym delikatnie ku północy. Plac uzyskał kształt mocno wydłużonego prostokąta o wymiarach ok. 35 x ok. 190 m, którego krótszy bok jest ustawiony wzdłuż drogi o znaczeniu lokalnym (ob. ul. Piastowska). Łączy ona szlak wybiegający z Dzierżoniowa w kierunku południowo-wschodnim ku Ząbkowicom Śląskimi z Przerzeczym Zdrój i Niemczą. Budynek zlokalizowany jest elewacją frontową (wschodnią) bezpośrednio przy dłuższym, zachodnim boku placu, w środku pierzei utworzonej przez wydłużone elewacje budynków zespołu zabudowań ewangelickiego zgromadzenia braci morawskich, utrzymując wyznaczoną przez pozostałe obiekty linię zabudowy. Pierwotnie, niemalże naprzeciw domu, znajdowała się sala modlitw, obecnie zaś teren ten jest niezabudowany, tworząc rozległy plac. Od strony podwórza z domem braci sąsiaduje budynek wielorodzinny powstały w latach 70. XX w.; usytuowany jest on w nieco większej odległości od obecnego obiektu. Teren parceli, na której znajduje się budynek, nie jest wydzielony żadnymi ogrodzeniami.

Materiał, konstrukcja, technika.

Ściany zewnętrzne. Ściany obwodowe murowane z kamienia łamanego uzupełnionego cegłą, z wypełnieniem z zaprawy wapiennej. Tynkowane grubą warstwą zaprawy narzutowej, pierwotnie wykończonej gładkim tynkiem wapiennym barwionym w masie (widocznym w miejscach ubytków tynków najnowszych), przykryte wtórnie założonym tynkiem wapiennym o dość grubym kruszywie. Obramienia okien oraz podokienniki, obramienie otworu wejściowego w elewacji frontowej oraz gzymsy okapowe z cegły, tynkowane.

Detale architektoniczne. Oryginalne detale architektoniczne ciążone w tynku (opis: patrz elewacje). Portal wejściowy wykonany w tynku, malowany. Gzyms wieńczący ceglany, tynkowany.

Stropy. Stropy płaskie na drewnianych belkach, z podsufitką, tynkowane tynkami wapiennymi na podkładzie z maty trzcinowej.

Wieżba dachowa. Więźba dachowa niedostępna. Konstrukcja dachu głównego i dachów lukarn: dach dwuspadowy, o stromym spadku połączy wynoszącym ok. 40 – 45°, naczółkowy, z kalenicą równoległą do frontu działki. Lukarny kryte osobnymi dachami dwuspadowymi o kierunkach kalenic prostopadłych do kalenicy dachu głównego.

Pokrycie dachu. Dach dwuspadowy budynku oraz daszki lukarn przekryte dachówką ceramiczną o wykroju karpiołki ułożonej w podwójną koronkę, w kolorze ceglastym. Kominy murowane z cegły.

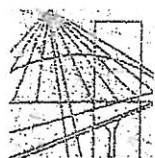
Posadzki Podłogi. Posadzki cementowe, na piętrach podłogi drewniane.

Schody zewnętrzne. Wejście główne poprzedzone schodami jednobiegowymi, dwustopniowymi, o profilowanych stopnicach, wykonanymi z kamienia.

Otwory drzwiowe. Otwór wejściowy główny w kształcie prostokąta zamkniętego łukiem odcinkowym z kluczem. Drzwi drewniane, dwuskrzydłowe, ramowo-płycinowe, symetryczne, z nadświetlem. W dolnej części skrzydła drzwiowego płycina w kształcie prostokąta ułożonego wzdłużnie, środkowa w kształcie prostokąta ułożonego wertykalnie o 2/3 wysokości całego skrzydła, górna płycina identyczna jak dolna. Nadświetle wydzielone wąską belką drewnianą, prostokątne, w kształcie wydłużonego prostokąta, podzielone na trzy równie części; przeszkłone; niedopasowane do kształtu otworu drzwiowego. Otwór zabezpieczony współczesną kratą metalową. [c. d. - zał. nr 1]

14. Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa 1 224 m ²	16. Przeznaczenie pierwotne Dom mieszkalny dla członków wspólnoty religijnej	17. Użytkowanie obecne Budynek nieużytkowany
18. Stan zachowania <p>Budynek zachowany w stanie złym. Mury zewnętrzne z licznymi ubytkami zarówno tynku, jak i struktury muru, zaprawa w wielu miejscach wypłukana na skutek długotrwałego braku izolacji zewnętrznej; brak jednak widocznych, trwałych zawilgoceń muru. Pierwotna artykulacja elewacji niezachowana. Ubytki w strukturze podokienników i gzymsów. Brak oryginalnej stolarki okiennej – większość otworów całkowicie zamurowana współczesnymi pustakami bądź zabezpieczona płytami paździerzowymi; stolarka drzwiowa niekompletna, w bardzo złym stanie. Wnętrza niedostępne, jednak prawdopodobnie zdewastowane; widoczne przez wywęgę w drzwiach wejścia głównego ubytki w stropie parteru, prawdopodobny zły stan pozostałych stropów. Konstrukcja dachowa czasowo zabezpieczona, z nowym blaszanym opierzeniem (izolacja nasady kominów i posadowienia lukarn), więźba prawdopodobnie w niezłym stanie, co stwierdza się na podstawie w miarę równej struktury dachówki. Pokrycie dachu budynku i dachów lukarn bez widocznych ubytków.</p>		19. Istniejące zagrożenia, najpilniejsze postulaty konserwatorskie <p>Budynek ze względu na zły stan zachowania wymaga natychmiastowych prac remontowych i konserwatorskich, nadzorowanych przez specjalistę o odpowiednim przygotowaniu. Należy zachować bryłę budynku i doprowadzić do podniesienia jej walorów estetycznych i architektonicznych poprzez całkowite rozebranie północnej dobudówki, bądź też likwidację jej najnowszej części, z pozostawieniem jedynie historycznych ścian z kamienia łamanego jako reliktyw dokumentujących istnienie północnego skrzydła obiektu. Pilnie należy uzupełnić braki w strukturze muru i ubytki w tynku. Należy doprowadzić do scalenia estetycznego elewacji obiektu poprzez rozbiorę zamurowania otworów okiennych i odtworzenia dawnych otworów drzwiowych, odtworzenia oryginalnej artykulacji elewacji oraz pierwotnej kolorystyki.</p> <p>Wnętrze budynku także wymaga natychmiastowego remontu.</p>	

<p>20. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)</p> <p>plany i przekrój istniejącego dawnego domu Braci Morawskich oraz nieistniejących budynków całego placu, Unitätsarchiv der Evangelische Brüder-Unität, Herrnhuter Brüdergemeine, Postfach 21, Herrnhut [http://www.archiv.ebu.de]</p>	<p>21. Uwagi</p>
<p>23. Bibliografia</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Knie J. G., <i>Alphabetisch-statistisch-topographische Uebersicht der Dörfer, Flecken, Städte und andern Orte...</i>, Breslau 1845, s. 163-164 2. Meyer M., <i>Gnadenfrei, Peilau und Umwelt in genealogisch-historischer Sicht im Hinblick auf die Ahnen</i>, 1981 3. Moese K. G., <i>Peilau's Denkmal zu einer Geschichte des Dorfes Peilau und Gnadenfrei und Scheberggrund</i>, Schwiednitz 1825 4. Schueck R., <i>Vergangenheit und Gegenwart von Peilau-Gnadenfrei</i>, Reichenbach i. Schl 1911 5. Voss H., <i>Vorgeschichte und Entstehung der Brüdergemeine Gnadenfrei i. Schl.</i>, Gnadenfrei 1927 	<p>22. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)</p>
<p>25. Źródła ikonograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania)</p> <p>Unitätsarchiv der Evangelische Brüder-Unität, Herrnhuter Brüdergemeine, Postfach 21, Herrnhut [http://www.archiv.ebu.de]</p> <p>portal Vratislaviae Amici [http://dolny-slask.org.pl]</p>	<p>24. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)</p> <p>tekst } <i>peilau 2012</i> plany, rysunki } <i>Apolda Claudia Woschke</i> fotografie }</p>
	<p>26. Załączniki</p> <p>6 szt.</p>

DOLNOŚLĄSKA
OKRĘGOWA
IZBA
INŻYNIERÓW
BUDOWNICTWA

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

OKK.7131-134/2004/04

Wrocław, 10 grudnia 2004 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz.U. z 2001r. Nr 5, poz. 42, z późn. zm.), art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2003r. Nr 207, poz. 2016, z późn. zm.) oraz § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz.U. z 1995r. Nr 8, poz. 38, z późn. zm.), w związku z art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.)

Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna DOIB

n a d a j e

Panu

Sławomir Fossa

magister inżynier z kierunku budownictwo
urodzony dnia 7 czerwca 1974 r. w Żaganiu

UPRAWNIENIA BUDOWLANE

numer ewidencyjny 87/DOŚ/04

**do projektowania bez ograniczeń
w specjalności konstrukcyjno-budowlanej**

UZASADNIENIE

Okręgowa Komisja Kwalifikacyjna Dolnośląskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa we Wrocławiu na podstawie protokołów z postępowania kwalifikacyjnego oraz z przeprowadzonego egzaminu, uchwałą Nr 12/OKK/04 z dnia 10 grudnia 2004r. stwierdziła, że Pan Sławomir Fossa posiada wymagane prawem: wykształcenie i praktykę zawodową oraz uzyskał pozytywny wynik egzaminu - konieczne do uzyskania uprawnień budowlanych do projektowania bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Szczegółowy zakres uprawnień jest określony na odwołanie niniejszej decyzji.

Pouczenie

1. Zgodnie z art. 12 ust. 7 w/w ustawy Prawo budowlane – podstawę do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie stanowi wpis do centralnego rejestru Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz wpis na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego.
2. Od niniejszej decyzji służy odwołanie do Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa w Warszawie, za pośrednictwem Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej DOIB we Wrocławiu w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Pan Sławomir Fossa
Modlikowice 3
59-516 Zagrodno
2. Okręgowa Rada Izby
3. Główny Inspektor
Nadzoru Budowlanego
4. a/a

Skład orzekający OKK

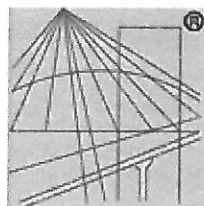
DOLNOŚLĄSKA OKRĘGOWA
IZBA INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

Mgr inż. Bronisław Wosiak
Przewodniczący Komisji Kwalifikacyjnej

1. mgr inż. Bronisław Wosiak

2. prof. dr inż. Kazimierz Czapliński

3. mgr inż. Małgorzata Janaczyk

P O L S K A
I Z B A
INŻYNIERÓW
BUDOWNICTWA

Zaświadczenie

o numerze weryfikacyjnym:

DOŚ-ZZ5-BV4-7AH *

Pan Sławomir Fossa o numerze ewidencyjnym DOŚ/BO/0223/05
adres zamieszkania Kozów 5C, 59-500 Złotoryja
jest członkiem Dolnośląskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa i posiada wymagane
ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej.
Niniejsze zaświadczenie jest ważne od 2016-04-01 do 2017-03-31.

Zaświadczenie zostało wygenerowane elektronicznie i opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu w dniu 2016-04-04 roku przez:

Rainer Bulla, Zastępca Przewodniczącego Rady Dolnośląskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa.

(Zgodnie art. 5 ust 2 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. 2001 Nr 130 poz. 1450) dane w postaci
elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu są
równoważne pod względem skutków prawnych dokumentom opatrzonym podpisami własnoręcznymi.)

* Weryfikację poprawności danych w niniejszym zaświadczeniu można sprawdzić za pomocą numeru weryfikacyjnego zaświadczenia na
stronie Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa www.piiib.org.pl lub kontaktując się z biurem właściwej Okręgowej Izby Inżynierów
Budownictwa.